TVÄRS GENOM CANADA

Vi komma ut på prärien. — Det ljusnar. — Är detta Winnipeg? — W. i gamla tider. — Jag tager in på Royal Alexandra.

Reseskildringar från en semestertripp av OTTO ELANDER.

IX.

Om inte den där sifferkarlen hade varit, så hade det varit jag, som hade hoppat av i Kenora och bekantat mig med svenska koloniens framstående män därstädes. Ty det ingick i mitt uppgjorda reseprogram. Kenora räknar nämligen en ganska stark och välmående svensk befolkning, och dess läge vid den vackra Lake of the Woods (Skogarnas sjö) förklarar den saken. Ty svensken söker sig gärna till natursköna orter, och Kenora är bekant just för sitt naturskö na läge. Trakten däromkring vimlar av villebråd och sjöarna äro fyllda av fisk. Ja, jag skall väl en dag göra om trippen, och då slår jag mig ned för en månads tid i Kenora och njuter av landsmännens gästfrihet, som är vida berömd i landet.

* * *

Vi ha nu lämnat västra Ontarios dystra skogar bakom oss och kommit in i ett land av blandad löv- och tallskog, i mångt och mycket påminnande om en resa genom Skaraborgs län. Vi se finfina farmar längs järnvägen, och bönderna äro ute på de vidsträckta fälten för att göra i ordning dem för sommarens gröda. Allt synes oss ljusare och gladare och humöret blir bättre i observationsvagnen. Det är som hade vi trätt ut ur mörkret och in i ljuset.

Den långa vintern har omsider nått sitt slut och den ljusnande våren har gjort sitt inträde. En svag grönska gör fälten så glada och inbjudande, att jag omöjligen kan låta bli att saktelig vissla "Vintern ra....".

Jaså, detta är Winnipeg!

Winnipeg, som för 50 år sedan ej ens existerade på kartan! Platsen hette då Fort Garry och var en liten, i det stora hela obekant förpost i "Vilda Västern" för Hudson Baykompaniet. Platsen räknade då 215 själar, anställda i kompaniets tjänst: tjänstemän, voyageurer, pälsjägare och indianer. Och på den stora slätten, som började ungefär här och fortsatte omkring 700 mil västerut till Klippiga bergen, funnos omkring 1500 indianer och här och där en vit trapper, som försörjda sig nödtorftiglen med att fånga pälsdjur för kompaniets räkning.

Jag kommer mycket väl ihåg Winnipeg från den tid, då jag på 80-talet bodde i Minneapolis. Det var en plats — enligt vår åsikt — där ingen ordentlig människa egentligen kunde leva. Där var bara is och snö och köld och elände. En och annan gång kom någon svensk därifrån och hälsade på oss, och vi mottogo honom vänligt och sökte göra det ljust och gott och glatt för den stackars "vilden." Vi skakade på huvudet åt hans entusiastiska skildringar från Canada — det sade han förstås bara för att förarga oss — inte kunde det finnas något gott utanför Guds Eget Land — Staterna — å visst inte!

Det hjälpje inte ett dugg, att både Forslund — som nu är svensk konsul i Calgary — och Emanuel Öhlén, som då gav ut Canadas första svenska tidning — och Hallonquist — som var i Canada-emigrationens tjänst — försäkrade, att Manitoba var framtidens land, och att Red River-dalen i Canada var mycket, mycket bättre än Red River-dalen i Minnesota.

Nej, vi trodde dem inte. I ett så kallt land som Canada kunde inteet trivas, intet växa. Det var vår åsikt, och intet kunde rubba den.

* * *

Men mina gamla vänner måtte ändå ha haft rätt. Ty eljest kunde ju Winnipeg, huvudstaden i Manitoba, ej ha utvecklat sig så raskt och så gigantiskt som den gjort på knappa 50 år. Den forna utposten är nu en storstad, som breder pt sig på ett område av 15,300 acres och räknar över en kvarts miljon invånare.

* * *

Den stora, eleganta järnvägsstationen kan lugnt taga upp tävlan med vilken annan storstads som helst. I direkt förbindelse med den gigantiska stationsbyggnaden ligger det lika gigantiska och imponerande hotellet Royal Alexandra, som tillhör Pacific-järnvägen. Där tar jag in, lydande det rådet: denna tidnings speciella korrespondent kan aldrig få det för fint!

Detta råd är i själva verket mycket klokt. Ty skillnaden i pris på ett förstklassigt hotell och ett billigare är så obetydlig, att den erfarne resanden aldrig tar fel, om han betalar en dollar mer om dagen för sin trevnad genom att taga in på första klassens hotell. Där är man alltid trygg för svindlare och på sådana hotell blir man aldrig uppskörtad.

Jag får ett stort, ljust och rikt möblerat rum med tillhörande badrum och toilett för 4 dollars. Och sedan jag tagit mig ett bad, går jag ned i den stora, eleganta matsalen och intager min middag: soppa, fisk, kött, efterrätt och kaffe — allt för 1.25 eller omkring 5 kr. svenskt. Maten är mycket god och vällagad, och priset är ju, jämfört med svenska och amerikanska förhållanden, förvånande billigt. Betjäningen är naturligtvis förstklassig, och den elegante vaktmästaren mottager med en diplomats bugning de drickspengar, som jag nådigt lämnar: 10 proc. på notans belopp.

* * *

Nu är jag färdig för en promenad genom staden. Vart skall jag gå — hur skall jag bära mig åt för att fortast möjligt se det mesta och bästa av denna prärienS huvudstad?

Hallå! Visst ha vi en svensk tidning här: Canada-Posten? Ja visst. Kontoret ligger på Logan ave., upplyser mig telefonkatalogen. Och Logan ave. ligger bara två "block" från hotellet, upplyser mig portieren.

Det tar mig bara tio minuters promenad, och så står jag utanför Canada-Postens kontorsbyggnad och stiger dristeligen på.

Jag mottages på vänligaste sätt av ekonomidirektören, herr Andrew Hallonqvist, och det dröjer ej som värst länge, förr än vi konstaterat, att vi ha så många gemensamma bekanta, att bara hälften hade varit nog för att göra oss till vänner för livet. Och det ta vi varann i hand på!

Då det kanske förvånar mången, att Svenska Canada-Tidningen såson den älsta samt både till cirkulationen och formatet den största av svenska tidningar i Canada ej är nämnd i detta sammanhang, vilja vi uttrycka vår förmodan, att förf. längre fram lämnar något meddelande därom, alldenstund han ock [illegible] besök å vårt kontor, och alldenstund vår tidning tillhör den politiska nyhetspressen och C. P. den sekulära pressen. Hr Hallonquist var ju dock på immigrationsdepartementets uppdrag och bekostnad hans ciceron både här i Winnipeg och på en del andra platser, vadan det ju kan vara helt naturligt, att han nämner sin "officielle" värd först. C. P. har i år uppnått sin 20:de årgång, under det att S. C. T. i år uppnått sin 40:de, fast vi själva publicera den 33dje. Detta misstag ämna vi dock rätta till hösten, då vi utgiva ett 40:årsnummer och historiskt bevisa vår tidnings ålder.—**Red.**

ORDET FRITT

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumeranter och övriga svenskar äro välkomna att yttra sig i denna avdelning. Redaktionen tkläder sig dock intet moraliskt ansvar för i dessa skrivelser yttrade åsikter.
Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa:
1. Skriv endast på ena sidan av papperet och med bläck.
2. Skriv så tydligt och kortfattat samt på sak gående som möjligt.
3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande.

REDAKTIONEN.

UTDRAG UR ETT BREV

Vi ha R. Einhardt till granne, och som jag vet, att ni känner honom, så hälsar jag från honom. På samma gång så sänder jag $2 som betalning för tidningen. Den är åtminstone lika bra som Forum.

G. A. Gustafson.

Glomis, Sask., vid Forgan.

S. C. T. OMTYCKT I SVERIGE

Har från min moder erhållit brev, vari vi se, att Ni sänder henne tidningen, vadan vi få tacka Eder och sänder härmed betalningen för det gångna halvåret jämte avgiften för det kommande halvåret. Men sänd henne tidningen för hela året, vad som resterar, skola vi sända sedan. Hon säger nämligen, att tidningen är som en kär hälsning från Canada för varje gång den kommer. Hennes adress är Fru Anna Jonsson, Bastuträsk, Bjurholm, V Bl. Sweden.

Högaktningsfullt,

J. V. Johansson.

Bentley, Alta. Canada.

FRÅN SVERIGE

Har tänkt många, många gånger sända ett par ord och tacka så hjärtligt mycket för tidningen, som vi få oss tillsänd. Ni vet väl inte, ifall tidningen kommer adressaten till hands eller ej, eftersom Ni aldrig hört eller fönummit det enklaste tack. Förlåt min oartighet. Svenska Canada-Tidningen är mycket intressant. Har fått den sedan februari. Ifall den sändes ut på samma sätt till nästa år, äro vi ytterst tacksamma, ifall vi ännu få den. Har en snäll farbror i Amerika, som tänkt på sina fattiga släktingar i gamla Norden, och genom att glädja dem litet har han sänt in vårt namn och adress.

Vänligen,

Skogsbrynets Dotter.

BREV FRÅN HENDON

Hendon är en liten trevlig plats belägen tio (10) mil norr om Wadena, Sask. Bröderna Arvid och Emil Andersson äro handlare på platsen, de äga en ganska stor butik med både järnvaru- och diversehandel. Mr och mrs Cavalli hålla matservering samt annat smått och gott. P. Larsson har åkeri och foderstall, två sädeselevatorer äro byggda här. Gust Fröberg har byggt en smedja. Vi hava endast ett litet stationshus här, med vilket alla äro missbelåta. Befolkningen runt Hendon består till största delen av skandinaver. Sista året fingo vi endast halv skörd, vete till tjugo bushels per acre, havre tjugo till fyrtiofem bushels pr acre, detta på grund av långvarig torka.

O. K. Creutz.

"OM JAG VILLE"

Om man hör en person säga ungefär så här: "Det vore lätt för mig att sluta röka, om jag ville," så behöver man icke ta den personen på fullt allvar, om man ser honom med pipa eller cigarett i mun gå och stöka i stall och ladugård, där lätt antändlig halm och hö ligger överallt. Alla veta, och rökaren vet också, att en stor del av alla stallar och ladugårdar, som varje år endast i prärieprovinserna gå upp i rök, får, så konstigt det låter, tillskrivas endast och allenast människans njutningslystnad, d. v. s. i detta fall hennes rökvanor. Detta veta också brandförsäkringsbolagen, och därför ser man i varje brandförsäkrad barn anslag av följande lydelse: "No smoking allowed."

För att tillfredsställa pipans behov av eld bäras tändstickor lösa i en väst- eller byxficka, varvid de kunna tappas, i höet uppe på loftet, där de efter en tid av en eller annan anledning fatta eld — en rätta kanske går och söker efter litet fosfor till fosterfördrivningen, får se den lilla fyrstickan i höet, börjar knapra och gnaga, och innan hon vet ordet av, sprutar den lilla tingesten eld och lågor, och allt går upp i rök, och hästar och kor och annan fänad kanske får sätta livet till.

Nu vill jag med detta icke säga, att vi nödvändigtvis skola frånga våra gamla vanor, om vi tycka tobaken är god. Men jag skulle vilja föreslå en reform, som skulle gå ut på, att det på varje farm byggdes ett särskilt rökhus, dit männen, och cigarettflickorna med för resten, kunde gå, när de ville tända ett rökoffer åt herren nikotin!

Skulle detta befinnas outförbart, så låtom oss lägga bort pipan och giftpinnen och övergå till snuset, ty ty för det första så är snuset icke eldfarligt, och för det andra, så är det gott. Flickor tycka också, att kyssar med snus smaka bäst! Och för det tredje är snus det säkraste tecknet på svenskhetens bevarande i utlandet!

Zakris.

FRÅN VALBRAND, SASK.

Det skulle kanske intressera någon utav S. C. T:s läsare att höra något utav oss från det nordliga Saskatchewan. Vi få läsa inlägg från albertasvenskar ganska ofta, men det är sällan vi se något från Saskatchewan. Och ändock skulle det finnas ganska många inom denna provins gränser. Vi ha här ett gott farmdistrikt och god jordmån, så vi få en ganska god skörd för varje år. Men priset på farmprodukter lämnar mycket övrigt att önska, fast detta är är ju priset på vete ganska gott.

En kall och lång vinter ha vi haft, och en myckenhet med snö. Så om icke vädrets makter bli oss mera nådiga, så få vi nog behålla vintern en god stund till.

Ett besök ha vi också haft av dragspelsvirtuosen Helge Anderson med sällskap. De hade en föreställning i Canwood med teater och dans. Detta program var i allt gott. Historierna frambringade skratt från dem, som eljest ej bruka skratta. Efter teatern började dansen, som räckte till morgon. Fullt hus var det, och en i allt trevlig natt tillbringades. Deras dansmusik är förstklassig, men så var det väl en önskan från alla, att deras besök förnyas. Ty det dansades hela tiden, och ändå såg det ut, som det ej vore nog. Ja, vi här ute på landsbygden kanske uppskatta en trevlig tillställning mera också genom att det är så få utav dem, särskilt en helt och hållet svensk.

Well, mitt opus börjar bli ganska långt, så jag får väl sluta med en kär hälsning till alla S. C. T:s läsare från en hälsinge.

John Danielson.

BREV FRÅN MIDALE, SASK.

Eftersom jag ej har S. C. T. och ser, att den är bättre än Canada-Posten, vill jag sända in $1 för några månaders prenumeration. Får nu låna den av en granne, men det är både si och så, när den kommer hit. Det är därför bättre att hava sin egen tidning. Har länge tänkt låta allmänheten veta, huru vi leva och ha vår tillvaro här i detta land. Det är här en man vid namn Pit Hultgren, som ibland brukar skriva och låta eder höra litet härifrån, men är det nog ganska långt emellan hans brev. Dessutom är nog hans tid rätt mycket upptagen, dels därför, att vi icke hava någon präst, och han måste tala i kyrkan varje söndag, dels därför att han är upptagen å farmen. Midale ligger cirka 300 mil väst eller sydväst från Winnipeg efter Soo-linjen eller som de kalla den C. P. R. Midale är nog ett fint land, men på samma gång får man vara aktsam, om det skall gå ihop för en här. De senaste åren har det nog blivit rätt så god skörd, 15—20 bushels. Arbetarna hade det ej så bra betalt i havesten, $3:50, vid trösken däremot hade de $5:00. De hava även börjat med radio här omkring nu; en kväll för icke så länge sedan hörde jag ett föredrag. Föredragshållaren talade om Japan och Kina. Jag hörde honom så tydligt, som om han varit här — i sanning ett konstigt ting.

Jag ser, att redaktör Remidav åter har kommit att sköta tidningen. Han har en flytande penna, och min önskan till honom, är, att hans tid vid tidningen skall bliva av lång varaktighet. Undrar, om han är dalmas? Jag är från en socken, som heter Närs. Undrar även, om någon av de många skribenterna vid tidningen känner till denna del av Dalarna? Jag har vistats här en lång tid av år och sett både ditt och datt, även en hel del på det andliga området. Är det icke illa, här ha de en stor baptistförsamling, stor och fin kyrka, de arbeta här väldigt för denna sak både genom det ena och det andra. S. Mölberg, Vesterberg och miss C. Weedin bedja för dem, som arbeta för Guds sak här på jorden.

Jag kunde nog hava mera att skriva om, men får det sagda vara nog, och vill jag sluta samt önska mr Remidav och alla, som läsa denna tidning, ett lycka till på detta år.

Vänligen,

Arvid Erikstok.

Gläder oss att se, att skribenten kommit till den sunda övertygelsen, att det är bättre läsa sin egen tidning än andras. Vi veta, att de är många, som tjuvläsa S. C. T., och fast detta på ett sätt visar tidningens popularitet, så måste vi dock från ekonomisk synpunkt anse det vara bättre, att var och en betalar för sin egen tidning.

Tack för välkomsthälsningen och önskningen om att min tid som redaktör skall bli långvarig. Vill upplysa om, att jag ej är dalmas, men jag kan knappast säga mig vara någon landsman, då jag både från fädernet och mödernet stammar från olika landskap, är född i ett annat och lämnade detta vid spädbarnsålder samt sedan uppfostrad i ytterligare ett par andra landskap. Så det hela är nog litet krångligt. Ett vet jag dock, och det är, att jag är — svensk i själ och hjärta.

Välkommen tillbaka igen!—**Red.**

BREV FRÅN MAGNOLIA, ALTA

Ärade redaktör!

Ni må tro här i Magnolia går det hett till, vi ha haft en helig hopparepräst här nu ett helt år, och hålles här möten var och varannan kväll (eller rättare sagt natt) i danslokaler, skolhus, logghus, brädhus och alla andra slags hus. Där blir man lärd, att man skall bedja mer och mindre, samt att vi giva prästen tiondelen av det vi producera. Får jag 1,000 bushels vete, skall prästen ha 100 bushels; får en sugga 10 grisar, skall prästen ha en. Jag önskar han komme till mig och toge tiondelen av harar och prärielöns, för det är allt jag ämnar giva honom, även om jag skulle gå rätt till hell, för si det är platsen för mig och ett par tre svenskar till, som ej vill bekänna färg. En i Magnolia och på flera andra ställen i Alberta så väl som på 325 Logan ave. mycket känd individ, före detta frälsningssoldat, swedenborgare, spiritist, baptist, fantist och mera sådant, är ibland de trogna fåren. Han övergiver allting i arbetsväg till sin högt älskade nära 70 år gamla hälvt och följer sin herre, han är för närvarande medlem i 7:de himlen och hans hustru i 3:dje. För någon tid sedan befann han sig överst på en himlastege, och därifrån fick han se några av oss syndare med trasiga byxor försöka följa efter, men trillade vi ner igen. Tänk, så märkvärdigt!

Ja, utav de få svenskar här i Magnolia ha en tredjedel övergått till holy jumpers. En del äro bibelstudenter, och resten är blott och bart homesteadare, så att här är stor splittring. Riket är söndrat och kan ej bliva beståndande! Två bröder kunde ej enas om religionen och höllo på att riva ögonen utav varandra härförliden, den ene är russellit och den andre jumpare. När jag tänker på alla de olika sekter, som finnas, tyckes det mig, att det må vara en särskild Gud för varje sekt, så den som går från den ena sekten till den andra är mycket lik en som bara vill ha tillfälligt jobb och trampar från plats till plats.

Här äro några av budorden inom jumparesekten, den som dricker kaffe går till hell, den som gagnar tobak i någon form går rakt till hell, den som bär krage eller mer än 3 knappar i tröjan, klockkedja eller klocka av någon annan metall än gunmetall, armband, halsband, ringar (till och med vigselringar äro förbjudna) går plums till hell, ity att detta är högmod. Man får ej heller blanka skorna, gör man det, kommer man att skina mindre i nästa värld. När man skall lära sina barn att bedja, skola de hålla en spik i ena handen. Skulle vilja veta, av vilket material prästkappan är tillverkad, enär en person, tämligen stor till växten, påstår den är för tung för honom att bära.

En viss person frågade mig, om det fanns några negrer i himmelen. Fanns det sådana där, ville han ej dit, och jag kunde ej besvara frågan, undrar om någon av tidningens läsare kan.

Hoppas att dessa rader, det första brev jag skrivit på fjorton år, passerar förbi papperskorgen och kommer helskinnat i ordet fritt, så skall jag ej besvära mera. Högaktningsfullt,

F. T. Syndare.

Eftersom detta brev var det första på 14 år, gjorde vi ett undantag och införde det, fastän detsamma kan leda till diskussion i religiösa ämnen, vilket är portförbjudet i denna tidning. Vi förstå mycket väl, att skribenten och alla sunt tänkande människor måste förarga sig över utslagen av dylika andliga sinnessjukdomar, som representeras i holy jumpers rörelsen. Men skriv nästa gång om något annat och välkommen igen.—**Red.**

SVERIGEBREV

Eder ärade tidning kommer mig fortfarande regelbundet tillhanda, för vilket jag väl närmast har att tacka min käre f.d. elev och stormfågel Ejnar Levin. Särdeles intressant är att ta del av mr Remidavs artiklar. Till mr Chas. Lindholm, som skickat mig Albertas normalplan för folkskolorna, ber jag att på detta sätt få framföra ett varmt tack.

Eftersom jag själv undervisar i engelska, har jag med största intresse genomläst speciellt den del, som handlar om modersmålsundervisningen. Mitt tillvägagångssätt är naturligtvis olika edert, då jag ju måste lära mina elever att tala språket samtidigt med läsning och skrivning. Det gläder mig emellertid att se, att ingenting sker på måfå, utan en verkligt god plan i pedagogiskt hänseende följes. Den är up to date.

Möjligen skulle det intressera tidningens läsare att höra, hur jag ordnade en skolresa för avdelning nr 6 vid vårterminens slut. Det är nämligen så, att avgångsklassen här skall företaga en resa, och varje lärare har obegränsad frihet att organisera den. Alltså: barnen, ett 30-tal pojkar och flickor, hade under sista läsåret sparat sina karamellslantar; kassan uppgick till 10 kr. pr styck, och kommunen betalade 2 kr. till var och en resande.

Vi ställde färden över Linköping till Motala verkstäder, där själva kontorschefen, en gammal vän till mig, blev vår ciceron. Barnen fingo här se, hur göten valsades, hur de tjocka lokomotivplåtarna hopnitades med pneumatisk luft, hur liggbäddarna för gjutgods gjordes i ordning, magnetisk transfert, med ett ord en modern verkstad i full verksamhet. — Så gick färden till Motala — Lindholmens nyuppförda elektriska kraftstation, som furnerar Östergötland med lyse och kraft. En ung ingenjör, en tysk, som kommit hit till Sverige under kriget i en flygmaskin och havererat på Gotland, internerats, lärt sig svenska, fått medborgarskap och nu anställd på nämnda kraftstation, var vår ciceron och förevisade oss förklarade de väldiga aggregaten, ställsalens mysterier och ledde oss in i underjordiska gångar över hisnande djup.

Därpå marscherade vi längs kanalbanken och blottade våra huvuden vid von Platens grav, kanalbyggaren, som förenat Västerhavet med Österhavet, och som nu vilar vid "de vågor, han själv diktat, den strand, han själv byggt." Vid återkomsten till Motala var det tid att stiga på tåget, som snart förde oss till den gamla birgittastaden Vadstena, där vi togo in på skolresebyrån för att övernatta. Visserligen hade ungdomarna gjort djärva angrepp på sina medhavda smörgåspaket, men i alla fall kändes en sä'n där trevlig sugning i magtrakten, som gjorde, att jag beställde middag åt hela sällskapet på Gillesstugans höganloft. Det är en njutning att se ungdomar "sätta i sig." Hela såar soppa, hela berg av köttbullar och potatis försvunno som snö för sommarsol. Då jag kamperat i Vadstena hela 11 år, kunde jag själv visa allt sevärt därstädes. Gamla Birgittakyrkan, 550 år, i storlek den fjärde i Sverige, rymmande 1,5 miljon kubikfot luft eller lika mycket som 28 vanliga landsbygdskyrkor, besågs och beundrades, likaså den gamla Vasa-borgen, uppförd på 1530-talet och av Gustaf Vasa ämnad till en replipunkt för landets inre försvar.

Naturligtvis besökte jag familjen Levin, som jag fann i högönsklig välmåga. Vi språkade ju om gossen Ejnar, och jag försäkrade, att den pojken nog tar sig fram här i världen. Levinar finner man ju överallt i Vadstena, och det det är ju klart, att mamma Levin var en smula ogolig för sin vildfågel, som flugit så långt bort från boet. Men jag predikade för dem, att varje ung man och kvinna i Sveriges land borde göra sin sociala värnplikt i Nya världen. —

Dagen efter i tidiga morgonstunden gåvo vi oss iväg till Omberg. När vi stego av vid Alvestra, höll löjtnant Lundborg vid stationen med en kolossal Scania Vabis och inbjöd att bese jagarskolan vid Hästholmen. Detta var en fullständig överraskning för oss och en angenäm sådan. Alltså bilade vi iväg till flygfältet, där chefen Gärdin demonstrerade maskinerna för oss. Flygarna flögo upp och sköto från luften med kulsprutor mot 5-ringade tavlor på marken. Man hade tyvärr inga tvåsidiga maskiner, annars hade jag fått göra en luftfärd. Nå, senare i sommar, då jag tillfälligtvis vistades nere i Danmark, tog jag skadan igen och flög hem. Men "det är en annan historia," som Kipling brukar säga. A propos Gärdin så är han Sveriges styvaste fältflygare. I 14 timmar har han flugit, och en så lång sträcka, att om han fortsatt rakt söderut, skulle han ha kommit över hela Europa och hamnat nere på Sicilien. Pojkarna sågo med beundran upp till den reslige, godmodige unge mannen. De kände till honom förut, ty jag hade givetvis hållit en lektion om honom i skolan. Därefter skjutsade man oss tillbaka till Omberg. Vi klättrade uppför berget och sågo det fagra Östergyllen, i sommarsol breda sig djupt under oss och västgötastranden i ett försonande fjärran.

Så tillbaka till Alvastra, varifrån jag telegraferade till Linköping och beställde middag till min hungriga trupp. Under lokomotivets flåsande skenskarvornas smällande, under skämt och glam nådde vi Linköping, och när vi ställt om, att matbordet liknade ett härjat slagfält, avlägsnade vi oss, togo en titt på domkyrkan, trädgårdsföreningen etc., varpå vi anlände hem vid 8-tiden på kvällen, nöjda och belåtna med vår skolresa. Kostnaden för varje barn gick till litet över 8 kronor.

Läsaren och den ärade läsarinnan tycka väl, att jag beter mig som en första klassens gammal kaffesyster, och det är väl inte utan, att jag själv har den känslan, men ser ni, det är i dag annandag, och då blir man så pratsam. Och så satt jag i eftermiddag och läste (i faksimile), ett av de första markonitelegrammen, som sändes över Atlanten. Det skickades av Daily Mirror till Governor General of Canada, Ottawa, och lydde så här: "Gladly use new link between Canada and Mother Country provided by Marconi's genius and enterprise to congratulate Canada on prosperous result of 1907 wheat crop." Hur har ni det med veteskörden i år, gubbar?

Och så stego för min inre syn prärienas vidder, och jag längtade efter deras svepande vindar, och måhända tar mig denna längtan en dag och driver mig ditöver. Men såsom ett surrogat för wild west life har jag nu velat prata bort en stund och med denna långa epistel sända de kära landsmännen en hälsning från Sverige och en önskan om ett lyckosamt gott nytt år.

Åtvidabergs skolexpedition.

Carl Thorborg.

KORT MEN GOTT

Välkommen åter som redaktör! Den föregående regimen var absolut oduglig. Tidningen har nu fått ett bra läsestoff.

Mrs. C. J. Johnson.

Prince Rupert, B. C.

Kvinnolist. — Har du någon gång låtit en man kyssa dig mot din vilja? — Nej, men jag har låtit honom tro det.

"Befriades Från Gallstenar Och Ihållande Ryggverk"

Mr. Alexander Bradley, R. R. No. 1, Carp, Ont., skriver:

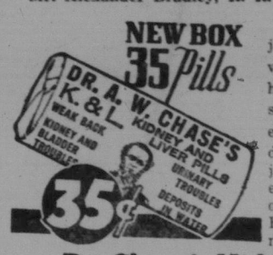

"Jag led av gallsten och började taga Dr. Chase's njur-lever piller. Jag kan med säkerhet säga, att dessa piller fullständigt övervann åkomman, eftersom det var några år sedan jag led på detta sätt och jag har ej lidit av gallsten eller ens ryggverk sedan. Jag har också funni Dr. Chase's Nerve Food utmärkt för hjärtåkomma och andtäppa."

Dr. Chase's Kidney-Liver Pills.

35 cents asken med 35 piller, Edmanson, Bates & Co., Ltd., Toronto.

DEN GALOPPERANDE FOXTROT-EPIDEMIEN

Foxtrotkrönika för S. C. T.

När månen skiftade kvarter och gick in i Oxens stjärnbild, passade jag på och rakade av mig mitt sju dagar gamla helskägg, ity och emedan att västra månhalvan pekade på vackert väder och jag för ovanlighetens skull skulle gå på bal. Men gamla märken och månskensspådomar hålla inte streck i vårt astronomiska tidevarv, och en rimfrostfylld snöblandad dimma skymde bort månen, men efter en timmes vildmarkspromenad i canadensiska snödrivor kom jag till Färianias danslokal här nord i Lappland eller Eskimosien i provinsen Saskatchewan. Så köpte jag dansbiljet och gick in och satte mig i ett hörn. Dansföreståndaren steg upp på plattformen och skrek: "Ladies' choice for fox trot!" vilket på svenska skall betyda: damernas urval för rävsprång! Jag satt just och undrade, om någon av Evas avkomlingar skulle fresta på och bjuda undertecknad på civiliserad rävsprång. Men jag slapp mävetta si du förstäss, ty jag var inte introducerad i de förfinade konsterna. Det spelades foxtrot och dansades foxtrot, så att luften var genomträngd av foxtrot. Plötsligt hördes ett knackande slammer. Jag trodde i hastigheten, att det var någon hackspett, som förirrat sig in och höll på med att hacka hål i den tunna brädväggen mellan köket och plattformen. Men när jag kastade min blick dit, där knackningarna grasserade, så fann jag lösningen på gåtan. Det som jag trodde var en hackspett var inte alls någon fågel, utan en människa, som skulle förställas vara en medhjälpare i musiken. Det var nämligen mr Knackop Klappenknack, som satt där med två träpinnar i handen och fjäskade upp takten, och hans guldbågade glasbrillor lyste som två eldkuler i lampskenet och sände blixtrande reflexstrålar in i den foxtrotdansande societetens virvlande golfström, som skulle förställas vara liksom medelpunkten för societetens förfinade civilisation. När det led framemot midnatt, började det dofta nykokat kaffe från köket. Så blev det en timmes rast för inmundigandet av midnattsmålet. Sedan alla ätit och druckit och pratat och skrattat och kurtiserat, så började dansandet igen. När det led fram på morgonkröken, räknade jag ut, att varje par hade dansat si så där bortåt tre engelska mil foxtrot utom valserna. Somliga dansade foxtrot även efter valsmusiken. Och då kom jag ihåg en visa om bostondans, som jag hittade i en tidning i Sverige på den tiden det var så rasandes modernt att dansa boston. Och eftersom det nu är så modernt att dansa foxtrot, så må det förlåtas mig, att jag anpassar denna visa enligt tidens krav och kläder om den i foxtrotdräkt, i vilken den tar sig ut så här:

Foxtrot danba nu båd' små och stora,
foxtrot dansar gammal liksom ung.
Foxtrot dansa fattiga och rika,
foxtrot dansa tiggare och kung;
foxtrot träds i guldförgylda salar,
foxtrot dansas i fåfängans park.
Ja, om syndafloden komme åter,
foxtrot dansades i Noaks ark.

Foxtrot dansas uppå alla balar,
foxtrot, foxtrot, bittida och sent,
i tamburer och i garderober,
ja, i trappan, fastän det går klent.
Och när balmusiken hunnit tystna,
foxtrottagen sitta dock så i,
att man dansar foxtrot uti sängen
och i drömmens fantasmagori.

Härjedals Lasse.

Kommer folk att känna sig yngre. Herr G. Acampora i New Haven, Ct., hade en längre tid varit besvärad av en magåkomma och hade använt alla möjliga mediciner utan att erhålla lindring. Han skriver: "Åkomman inverkade på mitt allmänna hälsotillstånd; mitt ansikte blev så blekt, att mina vänner trodde, att slutet var nära. För två år sedan började jag använda dr Peters Kuriko. Det tog endast en flaska för att få min magåkomma att försvinna. Nu äro mina kinder röda, och ehuru jag är fyrtiotre år gammal, känner jag mig som en pojke på femton. Dr Peters Kuriko är ett läkemedel som kommer folk att känna sig yngre." Intet undergräver det allmänna hälsotillståndet fortare än en dålig matsmältning. Dr Peters kuriko är känd för sin välgörande inverkan på magen och matsmältningsorganen. Detta välbeprövade örtmedel har medfört resultat, då andra förfelat att hjälpa. Det är ej en apoteksmedicin. För vidare upplysningar tillskriv Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

Levereras tullfritt i Kanada.

FÖRSÄKRING MOT TORKA

För fullständiga upplysningar insänd edert namn och adress till
FARMER JONES HARVESTER CO., LTD.
407-8 Royal Bank Bldg., Winnipeg, Man.

LÄKARE OCH TANDLÄKARE

DR. M. RADY
LÄKARE OCH KIRURG.
Invärtes sjukdomar (X—Ray)
652½ MAIN STR.
(Mellan Logan och Henry Ave.)
Kontorstimmar: 2—5 e. m. 6.30—8 e. m.
Telefon: Kontoret—A4480. Bostaden—A6118

DR. S. C. PETERSON
SPECIALIST i Hud-, Könas-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon A4165. Svenska talas.

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telefon. A-7067.

Kontorstelefon: A 3659.
Bostadstelefon: J 5887.
DR. T. GLEN. HAMILTON
LÄKARE
210—212 Somerset Bldg.
WINNIPEG, MAN.

DENTIST
DR. J WILLS MacLEOD
(L. D. S., D. D. S.)
652½ Main St. Tel.: A 4480
Mellan Logan och Henry.
Behandlar tandböld, Plattor, Bryggor, Fyllningar, Utdragningar.

Tel. A 1179 Bostad Tel. N 1784
DR. W. J. KING
Chiropractor
926-930 Somerset Bldg.
Winnipeg, Man.

DR. A. BLONDAL
818 Somerset Bldg.
Kvinno- och barnsjukdomar.
Kontorstid: 10—12 f.m.; 3—5 e.m.
Telefon: N 6410
Winnipeg, Man.

DR. M. R. BLAKE
M.R.C.S., Eng. L.R.C.P., London
508 McArthur Bldg.
Kontorstid: 4—6 e. m.
Kirurgi och kvinnosjukdomar.

ARNE J. L. OLSON
Skandinavisk massör
Är nu föreståndare för
THE CAMROSE BATH PARLOR
Ett samtal med mig är alldeles fritt, så varen ej rädda för att besöka mig.

Öppet 9—12 f. m.; 1—5 samt genom överenskommelse.
DR. N. W. SNIDER
Tandläkare
Clougher Block
Tel.: 222 Red Kenora, Ont.

DR. J. A. DEAN
Tandläkare
Kontorstid: 9—12 f. m.; 2—5 e. m.
Carmichael Block, Kenora, Ont.

JACKSON BROS.
Speciellt uppmärksammas postorders.
JUVELAR- och GULDSMEDAFFÄR UR, och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta.

Köp era Ångbåtsbiljetter genom P. M. Dahl's Steamship Agency.